

อ ำ นั ส ง ส์

ถ ว า ย ท าน แ ต่ พ ร ะ ส ง ษ์

ผู้ให้ทาน ย่อมเป็นที่รักของชนเป็นอันมาก ชื่อว่า
ดำเนินตามธรรมของสัตบุรุษ สัตบุรุษผู้สงบผู้สำรวมอินทรีย์
ประพฤติพรหมจรรย์ ย่อมคบหาผู้ให้ทานทุกเมื่อ

อานิสงส์ถวายทานแด่พระสงฆ์

๓๒

หลังจากที่เราต่างเห็นดีเห็นงามมาตลอดทั้งวันแล้ว จาก
การประกอบธุรกิจหน้าที่การงาน การศึกษาเล่าเรียน ในช่วง
เวลาต่อจากนี้ไป เราควรให้โอกาสแก่ตัวของเราเองบ้าง ในการ
แสวงหาสาระอันแท้จริงของชีวิต เพิ่มเติมสิ่งที่มีคุณค่าที่สุดให้
กับชีวิตของเรา ด้วยการปฏิบัติธรรม ชีวิตจะได้ประสบแต่
ความเจริญรุ่งเรืองทั้งทางโลกและทางธรรม ให้ใจของเราอยู่ใน
กระแสแห่งธรรม จะได้พบกับความสุข สดชื่น เบิกบาน
คลายจากความเห็นดีเห็นงามที่เราได้ตรากตรำมาตลอดทั้งวัน
เพราะฉะนั้นช่วงเวลานี้สำคัญที่สุด เป็นเวลาแห่งการหยุดนิ่ง
เพื่อทำความสะอาดบริสุทธิ์ให้บังเกิดขึ้นในใจ แล้วเราจะได้
เข้าไปพบกับพระรัตนตรัยภายใน

พระลัมมะลัมพุทเจ้าตรัสไว้ใน ทานานิสังสสูตร ว่า

“ททมาโน ปิโย โหติ	สत् ธมฺมํ อนุกมฺ
สนฺโต นํ สทา ภชฺนฺติ	สณฺณตา พุรฺหมจารโย
เต ตสฺส ธมฺมํ เทเสณฺติ	สพฺพทุกฺขาปนฺนุทนํ
ยํ โส ธมฺมํ อิธญาย	ปรีนิพฺพาทนาสวโต

ผู้ให้ทาน ย่อมเป็นที่รักของชนเป็นอันมาก ชื่อว่าดำเนิน
ตามธรรมของลัตบุรุษ ลัตบุรุษผู้สงบผู้สำรวมอินทรีย์
ประพฤติพรหมจรรย์ ย่อมคบหาผู้ให้ทานทุกเมื่อ ลัตบุรุษ

อานิสงส์ถวายเป็นทานแด่พระสงฆ์

๓๓

เหล่านั้น ย่อมแสดงธรรมเป็นที่บรรเทาทุกข์ทั้งปวง เมื่อได้ทราบชัดแล้ว ย่อมเป็นผู้หาอาสวะมิได้ ประณีตในใจ”

“การให้” เป็นความสุขของผู้เอาชนะความตระหนี่ในใจได้แล้ว เพราะคนส่วนใหญ่มักถูกความตระหนี่ครอบงำจิตใจ แต่เมื่อใดที่เราสละของรักของหวงออกไปได้ด้วยความหวังว่า สิ่งที่ได้ให้ไปแล้วนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อผู้รับ เมื่อนั้น ความสุขจะบังเกิดขึ้นกับตัวของเราเอง กระแสแห่งบุญก็จะเข้ามาแทนที่ความตระหนี่ที่เคยอยู่ในใจ การเสียสละ การดำรงตนอยู่ในสถานะของความเป็นผู้ให้ มีธรรมคือจาคะอยู่ในใจ จึงเป็นลักษณะของลัทธิผู้รู้ที่แท้จริง มีภาษิตที่ว่า ไฟไม่อ้อมด้วยเชื้อ ทะเลไม่อ้อมด้วยน้ำ ผู้หวังบุญก็ไม่อ้อมด้วยการให้ทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา ผู้รักในการให้จึงเป็นผู้ที่น่าคบหาสมาคมด้วย และยังเป็นที่ยรักของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย

หลวงพ่อยกหัวข้อธรรมเรื่องการทำความดีมาให้ทุกๆ ท่านได้ฟัง เพราะเห็นว่า เป็นกุศลธรรมเบื้องต้นที่ควรบำเพ็ญกันให้มาก ให้เป็นอุปนิสัยติดตัวของเราไปทุกภพทุกชาติ การให้ทานนี้ ใครทำคนนั้นก็เป็นผู้ได้บุญ ถ้าไม่ทำแล้วจะเอาบุญที่ไหนมาเป็นเสบียงในการเดินทางไกลในวัฏสงสาร พระพุทธองค์ทรงสอนว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อานิสงส์แห่งการให้ทานมี ๕ ประการ คือ ผู้ให้ทานย่อมเป็นที่รักที่ชอบใจของชนหมู่มาก ลัทธิผู้รู้

อานิสงส์ถวายเป็นแต่พระสงฆ์

๓๔

สงบยอมคบหาผู้ให้ทาน กิตติศัพท์อันดีงามของผู้ให้ทานยอม
ขจรขยายไปทั่ว ผู้ให้ทานยอมไม่ห่างเหินจากธรรมของสัตบุรุษ
และเมื่อตายไปแล้วยอมเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์”

เมื่อเราให้ทานแล้วในแต่ละครั้งก็ย่อมเกิดมีความสุขเป็น
ผล ผลบุญนั้นยังส่งผลให้เรามีความสุขทั้งในโลกนี้และในโลกหน้า
ดังที่พระพุทธองค์ทรงสอนไว้ เหมือนพระมหาโมคคัลลานเถระ
ที่ท่านชอบไปเยี่ยมเยียนเหล่าเทพบุตรเทพธิดาบนสวรรค์ แล้ว
ไต่ถามถึงอานิสงส์ที่ทวยเทพเหล่านั้นได้รับเพราะไปสร้างผลบุญ
อะไรไว้ในสมัยที่เกิดเป็นมนุษย์ จากนั้นก็นำเรื่องราวเหล่านั้น
มาเล่าเป็นอุทาหรณ์สอนใจให้กับพุทธศาสนิกชนผู้มีบุญทั้งหลาย
ได้รับฟัง จะได้มีกำลังใจสั่งสมบุญให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

*มีอยู่วันหนึ่ง ท่านได้เหาะขึ้นไปบนสวรรค์ พบวิมานทอง
ของเทพบุตรองค์หนึ่งมีลักษณะที่พิเศษกว่าใครๆ ท่านจึงเข้าไป
ถามว่า “วิมานเสาแก้วมณีสถู ๑๒ โยชน์ มีห้องจรโหลฐานถึง ๓๐๐
ห้อง มีเสาแก้วไพฑูรย์ ลาดด้วยเครื่องลาดที่วิจิตรสวยงาม
ท่านนั่งเสวยสุขในวิมานนี้มีพิณทิพย์บรรเลงไพเราะ พร่างพร้อ
ด้วยเบญจกามคุณ มีรสเป็นทิพย์ และเทพนารีแต่งองค์ด้วย
อาภรณ์งดงามพอร่ามอยู่ เพราะบุญอะไร วรรณะของท่านจึง

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชาแด่พระสงฆ์

๓๕

เป็นเช่นนี้ เพราะบุญอะไร ผลอันนี้จึงสำเร็จแก่ท่าน และโภคะทุกอย่างที่น่ารักจึงเกิดแก่ท่าน ดูก่อนเทพบุตรผู้มีอำนาจมาก อาตมาขอถามท่าน ครั้งที่ท่านเกิดเป็นมนุษย์ ท่านได้ทำบุญอะไรไว้ เพราะบุญอะไร ท่านจึงมีอำนาจพรุ่งเรืองเช่นนี้”

เทพบุตรฟังคำถามจากพระเถระอย่างนั้นก็รู้สึกปิติใจเป็นอย่างยิ่ง จึงกราบเรียนท่านไปว่า “ข้าพเจ้าได้ฟังธรรมจากพระบรมศาสดา แล้วมีจิตเลื่อมใสในพระศาสนา จึงได้ทำบุญกับพระภิกษุสงฆ์ผู้เป็นเนื้อนาบุญ ข้าพเจ้าทำจิตให้เลื่อมใสในภิกษุเหล่านั้นว่า ภิกษุทั้งหลายผู้เป็นสาวกของพระพุทธเจ้า ได้ออกจากสมาบัติมาสู่บ้านของเราเพื่อประโยชน์แก่เราหนอ ท่านที่ได้ทำไปนั้น เราไม่มีความตระหนี่หวงแหนหลงเหลืออยู่ในใจเลย แม้แต่นิดเดียว เมื่อตามระลึกถึงคราใด ก็มีจิตใจแช่มชื่นเบิกบาน และก็ยังหาโอกาสทำบุญกับพระสงฆ์อยู่เป็นประจำไม่เคยขาดเมื่อละโลกแล้ว จึงเข้าถึงสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เพราะบุญนั้น วรรณของข้าพเจ้าจึงเป็นเช่นนี้ ผลอันนี้จึงสำเร็จแก่ข้าพเจ้า และทิพยสมบัติทุกอย่างที่น่ารักจึงเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้า”

พระเถระได้ฟังแล้วอนุโมทนาสาธุการในความเป็นผู้ไม่ประมาท และฉลาดในการสั่งสมบุญของเทพบุตร แล้วจึงหาต่อไปเรื่อยๆ ก็ไปพบวิมานอีกหลังหนึ่ง จึงเข้าไปถามเทพธิดาผู้เป็นเจ้าของว่า “เธอได้ทำบุญอะไรเอาไว้ จึงมีรัศมีกายสว่างไสว

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชาแด่พระสงฆ์

๓๖

งดงามเป็นพิเศษอย่างนี้” เทพธิดาเรียนท่านว่า “สมัยเป็นมนุษย์ ดิฉันเกิดในตระกูลลัมมาทิฏฐิ เป็นสตรีผู้ยินดีในการให้ทาน ไม่เคย เบื่อหน่ายในการสั่งสมบุญเลย ได้ถวายผ้าอย่างดีผืนหนึ่งแก่ ภิกษุรูปหนึ่งด้วยจิตที่เลื่อมใส เพราะเหตุที่ได้ถวายทานใน ภิกษุสงฆ์ผู้เป็นเพื่อนาบุญอันเลิศนี้ จึงทำให้ได้ทิพยวิมานอันน่า ปลื้มใจ เชิญพระคุณเจ้าดูวิมานของดิฉันเถิด ยิ่งกว่านั้น ดิฉัน ยังเป็นเทพธิดาที่มีรูปร่างและผิวพรรณน่าดูน่าชม ทั้งยังเป็น ผู้เลิศกว่านางอัปสรตั้งพันนาง เชิญท่านดูผลแห่งบุญ คือการ ถวายผ้าชั้นดีทั้งหลายนั้นเถิด เพราะบุญกรรมนั้น ดิฉันจึงมี วรรณะงาม มีรัศมีสว่างไสวไปทั่วทุกทิศ”

พระเถระฟังแล้วก็อนุโมทนากับเทพธิดาว่า “ทำดีแล้ว และมีบุญลาภที่ได้เกิดในยุคสมัยที่พระพุทธศาสนากำลังเจริญ รุ่งเรือง มีเพื่อนาบุญอันเยี่ยมให้ได้ไว้สั่งสมบุญ ขอให้เธอมี ความสุขในสุคติสวรรค์นี้เถิด” แล้วท่านก็เหาะผ่านเลยไปอีก ก่อน จะกลับได้แวะเข้าไปเยี่ยมวิมานของเทพธิดาอีกองค์หนึ่ง วิมาน หลังนี้มีคุณสมบัติตรงที่มีกลิ่นดอกไม้สวรรค์หอมหวาน ตลบ อบอวลไปทั่วอาณาบริเวณของวิมานหลังนั้น พระเถระจึงได้ ไต่ถามเจ้าของวิมานว่า “ได้ทำบุญอะไรเอาไว้ จึงได้วิมานที่มี กลิ่นหอมตลอดเวลาอย่างนี้”

อานิสงส์ถวายนานแต่พระสงฆ์

๓๓

เทพธิดาเรียนให้พระเถระทราบ ว่า “ตนได้ถวายนานอยู่ เป็นประจำไม่เคยขาด และยังยินดีในการรักษา ศิล ไม่นอกใจสามี เคารพสามีและพ่อสามีประดุจเทวดา เป็นผู้มีความเคารพ ยำเกรงต่อผู้หลักผู้ใหญ่ในตระกูล นอกจากนี้ยังได้ถวายดอก มะลิมีกลิ่นหอมแก่ภิกษุรูปหนึ่ง ผลบุญนั้นจึงส่งผลให้ได้ทิพย์วิมาน น่าน่าปลื้มใจถึงเพียงนี้ และยังทำให้กลิ่นกายหอมเหมือนดอกมะลิ นี้เป็นผลบุญที่ได้ทำไว้ในสมัยที่เป็นมนุษย์นั้น”

นี่ก็เป็นตัวอย่างเพียงไม่กี่เรื่อง ที่หลวงพ่อนำมาเล่าเป็น บุคลาธิษฐานไว้ วิมานนั้นเป็นของเฉพาะตน ตายไปแล้วถ้าใคร ไม่ได้สั่งสมบุญไว้ จะเข้าไปขออาศัยอยู่ในวิมานของคนอื่นก็ไม่ได้ ประเภทไม่ได้ทำบุญก่อนตาย ก็มีแต่จะกลายเป็นสัมภเวสี ล่องลอยไปไม่มีวิมานสิงสถิต บางทีต้องอาศัยศาลเจ้าเล็กๆ เป็นที่อาศัย ใครประกอบเหตุไว้อย่างไรก็ได้ผลอย่างนั้น เรา ต้องไม่เป็นอย่างนั้น เพราะว่าเมื่อเราสั่งสมบุญไว้อย่างดีแล้ว บุญนั้นไม่ได้หายไปไหน แต่จะกลั่นกลายเป็นดวงบุญติดตามตัว เราไป รอคอยวันเวลาที่สมควรที่จะให้ผล ก่อเกิดเป็นทรัพย์สมบัติ และเป็นทิพย์สมบัติรอคอยไว้เรียบร้อยแล้ว

ขอให้ทุกๆ ท่านหมั่นสั่งสมบุญไว้เถิด ส่วนท่านใดทำ หน้าที่ของผู้บำเพ็ญ ก็ให้มีความปีติใจและตระหนักไว้ว่า เรานำบุญ

อานิสส์ถวายทานแด่พระสงฆ์

๓๘

ไปให้เขาจริงๆ นำโอกาสดีๆ ไปมอบให้เขา เพราะถ้าเราไม่บอกบุญ เขาจะพลาดโอกาสบุญพิเศษไป แล้วเวลาทำบุญก็อย่าไปกลัวหมดกลัวจน ให้เปลี่ยนจากความกลัวมาเป็นความกล้า กล้าที่จะเอาชนะความตระหนี่ที่ฝังรากลึกอยู่ในใจออกไปให้หมด เมื่อความตระหนี่หลุดล่อนออกจากใจ สมบัติต่างๆ จะไหลเข้ามาหาเราอย่างเป็นอัศจรรย์ทันใช้สร้างบารมีในชาตินี้

โอกาสที่จะได้สั่งสมทานกุศลเป็นของเราแล้ว ภิกษุสงฆ์ผู้เป็นเพื่อนบุญ ก็มีพร้อมแล้วในปัจจุบันนี้ อย่าได้ประมาทวันเวลาไม่รอคอยใคร เหมือนสายน้ำไหลไปไม่ย้อนคืน ให้ตักตวงบุญเอาไปให้มากๆ มากถึงขนาดที่ส่งผลให้เราไปถึงที่สุดแห่งธรรมกันเลยทีเดียว ไม่ใช่ว่าตายไปแล้วต้องรอให้ใครมาอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้ เวลาเพื่อนเทวดาเข้ามาถาม หากตอบว่า “วิมานนี้ได้มา เพราะหมู้อาตมิกุศลส่วนบุญให้” อย่างนี้มันน่าอายเขา เมื่อละโลกไปแล้วต้องพูดได้อย่างเต็มปากว่า “วิมานหลังนี้ฉันสร้างมากับมือได้มาด้วยบุญที่เกิดจากการทำทาน รักษาศีลและเจริญภาวนาในสมัยที่อยู่บนโลกมนุษย์” ต้องพูดให้ได้อย่างนี้ ถึงจะเป็นความภาคภูมิใจ เพราะไม่ต้องไปอาศัยบุญจากคนอื่นดังนั้นให้วันเวลาผ่านไปอย่างมีคุณค่าและมีความหมาย อันดีงามด้วยการสร้างบารมีให้เต็มที่กันทุกๆ คน